

Dansk Lokomotivtidende.

Organ for Dansk Lokomotivfører- og Lokomotivfyrbøder-Forening.

Redaktør: Lokomotivfører L. Mauritzen, Fredericia.

Nr. 24.

15. December 1903.

3. Aargang.

Adskillelsen!

Hvad og hvem har samlet Danmarks Lokomotivpersonale, og hvad eller hvem skiller dem ad?

Lokomotivpersonalets Sammenslutning i Organisationen D. L. og L. F. skyldes vel Mænd, som har erkendt og forstaaet Betydningen af de Fordele og Goder, en Organisation bringer. En Røst fra den store, samlede Masse trænger jo længere frem og faar en større og mere gennemgribende Betydning end de enkelte smaa Klynk hist og her.

Vi samler det hele Lokomotivpersonale baade ved Stats- og Privatbanedrift, dette var disse Mænds Program, og Værket fuldførtes for saa vidt. Nu efter saa kort Tids Forløb lyder Parolen: »Vi skilles«.

Hvad er da Skylden i, at disse to Faktorer, saafremt vi kan kalde dem to, skilles. Jeg tror, at Aarsagen er saa lille og af en saadan Beskaffenhed, at den helst bør forties. Vi har vel alle, eller de fleste har staaet som Medlemmer af Jernindustriens Organisationer før vor Ansættelse ved Jernbanerne; hvad der indenfor disse Organisationer bliver betragtet for Ret eller Uret, kender vi. Altsaa lad os nu tænke os, at et større Værkstedes Arbejdere for at opnaa et endogsaa tvivlsomt Gode vilde skille sig ud fra, vilde bryde Staven over Kollagerne ved et mindre og sige som saa: »Tak for Hjælpen! Nu er vi ved Fadet, søg I nu selv at finde noget, thi vi kan ikke, maa ikke hjælpe Jer, maa ikke en Gang kendes ved Jer«. Jeg skal undlade at nævne det Navn og Skudsmaal, den store offentlige Mening vilde fælde og kende for Ret i en saadan Opførsel, det kendes af de fleste. Det plejer jo at være Kotume, at Arbejderne selv trækker Linjerne, som skal omramme deres Organisation, selv bestemmer, hvem der skal staa i eller udenfor; her ønskes ingen Indblanding fra Arbejdsgiverens

Side. Men skal en Forening skilles eller deles, da er det saa vidt mig bekendt ikke de Mænd, som er valgt til at varetage Foreningens Tarv, der foretager denne Deling eller handler, som om denne Deling var i Orden, før hvert enkelt Medlem har lagt sit Lod i Vægtskaaalen for eller imod. Det forekommer mig efter Referatet i Lokomotivtidendes Nr. 22 af Hovedbestyrelsesmødet, at den ærede Hovedbestyrelse for D. L. og L. F. handler, som om den sad inde med en Enevælde, der hører en svunden Tid til. Er denne Maade at skilles paa anerkendt af det samlede Statsbanelokomotivpersonale, da minder det meget om, naar den store og stærke tager den lille i Nakken og med Støvlehælen plantet et vist Sted hjælper ham ud af Døren, men har dog i samme Øjeblik moralsk Mod nok til at sige: »Vi to maa ikke saadan helt skilles; imellem os skal der stedse være en god Forstaaelse; men for Øjeblikket kan du jo nok indse, har jeg ingen Brug for dig!«.

Efter det forefaldne, og saafremt Adskillelsesmaaden af Flertallet ved Statsbanerne synes korrekt, da er det jo givet, at vi skilles, og der er kun et at beklage: at vi kun alt for længe har staaet sammen. Den gode Forstaaelse, der i Nr. 22 tales om, den vil temmelig sikkert være »en Saga blott«. Der vil da være gravet en Kløft, som maaske Aartier ikke formaar at slaa Bro over; der, hvor jeg før mente stod en Kongeborg, der er kun en Tomt tilbage, og Borgen rejses aldrig af Gruset mere.

J. Jensen.

*

*

*

Da ovenstaaende Artikel er præget af et enestaaende Snevertsyn og Mangel paa Forstaaelse af de af vor ærede Hovedbestyrelse truffne Dispositioner i Anledning af, at Ministeriet nægtede vor Organisation Anerkendelse under den for Tiden gældende Organisationsform, kan vi ikke undlade at tilføje samme en

Redaktionsbemærkning. Den ærede Indsender, der, i Henhold til en Skrivelse til Redaktionen, taler i Lokomotivpersonalet ved Nordjyllands forenede Privatbaners Navn, skriver: »En Røst fra den store, samlede Masse trænger jo længere frem og faar en større og mere gennemgribende Betydning end de enkelte smaa Klynk hist og her«. Naar den ærede Indsender er saa klar, forbavser det os, at Indlægget har faaet den foreliggende Form, thi det er jo netop det, vor ærede Hovedbestyrelse har bebudet at ville stille Forslag om paa Generalforsamlingen i Marts d. A., det er jo netop dertil, Forberedelser gøres allerede nu, thi det maa staa den ærede Indsender klart, at det at møde uforberedt til Organisationens Generalforsamlinger er et overstaaet Stadium for D. L. og L. F. Hovedbestyrelsen handler ikke i Enevælde, fordi den samler Materiale til at kunne forelægge klart formulerede Forslag for Generalforsamlingen, eller fordi den lader trykke Medlemslisterne i to Afdelinger til Brug ved Organisationens Anmeldelse, der er en Generalforsamlingsfordring. Hovedbestyrelsen praktiserer netop Indsenderens Teori, idet der paa den ene Side staaer 7000 Mand og en Administration, der er villig til Forhandling, og paa den anden Side 99 (ni og halvfems) og en Administration, der principielt nægter enhver Forhandling. Her er Valget ikke vanskeligt at træffe, her er Hovedbestyrelsen straks klar over, at der maa stilles Forslag om en Likvidation eller, for at holde os i Indsenderens Stil, ofre de faa for det store Hele. Vi staaer ogsaa aldeles uforstaaende overfor, hvad den ærede Indsender formener, Organisationens skulde kunne udrette, naar enhver Henvendelse til Statsbaneadministrationen blev besvaret med: »Vi kan kun forhandle med en Organisation, der udelukkende bestaar af Statsbanefunktionærer«, og med Hensyn til Privatbaneadministrationerne vilde sikkert ogsaa disse stille sig afvisende, idet der fra

Landets nogle og tredive Privatbaner kun staar 99 Mand i Organisationen.

Den ærede Indsender fremsætter en Lignelse om et større og et mindre Værkstedes Arbejdere. Mere uheldig end netop med denne Lignelse kunde Indsenderen og de Medlemmer, han er Talsmand for, ikke være, idet dette Personale tæller mere end en Fjerdepart af samtlige de Medlemmer, der er ansatte ved de private Baner, og formentlig i Kraft af dette Flertal ved den enkelte Bane har disse, medens Arbejdet for Lønforhøjelse for samtlige Privatbaner var i fuld Gang, indledet Underhaandsforhandlinger med Direktionen for de nørrejdyske Baner om Lønforhøjelse. Direktionen gav herpaa et imødekomende Svar, men stillede som Betingelse, at den ikke vilde forhandle med Foreningen og Personalet samtidig. Disse mindre noble Planer, der skulde tilsikre bemeldte Medlemmer en Fordel forud for de mange smaa Baners Lokomotivpersonale, og som var bragt til Udførelse bag Hovedbestyrelsens Ryg, nærede man imidlertid Frygt for at skulle ryge i Lyset, naar Hovedbestyrelsen fortsatte Arbejdet i Lønsagen, og man sikrede sig derfor ved at nedlægge en **Protest hos Hovedbestyrelsen mod, at denne rørte ved Lønforholdene ved Nordjyllands forenede Privatbaner**, altsaa ganske som den ærede Indsender i smagfulde Vendinger insinuerer mod Hovedbestyrelsen og senere mod de Medlemmer, der er ansatte ved Statsbanerne.

En saadan Undergravning af Hovedbestyrelsens Arbejde vilde i Jernindustriens Organisationer, som Indsenderen henviser til, ubetinget blive besvaret med en øjeblikkelig Eksklusion af de paagældende Medlemmer, og med Hensyn til den offentlige Menings Døm, da vilde ogsaa denne vide at taksere en saadan Opførsel ganske som den ærede Indsender stemningsfuldt skriver. Som man ser, har Indsenderen gennemgaaet alle Stadier af albuen sig til Fadet uden at bryde sig om de Kammerater, der under endnu mere trykkende Forhold arbejdede ved de mindre Privatbaner, og skriver derfor af Erfaring.

Slutningen af Artiklen citerer Lokomotivtidende Nr. 22. Den Artikel, til hvilken der heri henvises, skal Hovedbestyrelsen ikke have Skyld for, da den er skrevet af os i Forvisning om, at Medlemmerne i D. L. og L. F. ikke var Idealister, men praktiske Mænd.

Naar den ærede Indsender henviser til Referatet i Nr. 22 af Hovedbestyrelsesmødet, er det beklageligt, at han ganske har overset den Passus, der er Kærnen i hele Sagen, nemlig: **Hovedbestyrelsen stiller Forslag paa Generalforsamlingen om Likvidation**. Heri

ligger jo dog klart, at H. B. kun benytter sin Forslagsret i Overensstemmelse med, hvad den **enstemmig** har anset for tjenlig til Foreningens Tarv uden smaalige Hensyn. Forslagets Vedtagelse raader H. B. eller et Mindretal jo ikke over.

Hovedbestyrelsen har og samtlige Medlemmer bør holde sig dette klart.

Skal D. L. og L. F. vinde Fremgang som Fagorganisation og staa i Forbund med de store Organisationer indenfor Etaten, da maa vi bøje os for Ministeriets Afgørelse.

Skal D. L. og L. F. derimod beholde sin nuværende Organisationsform og derved blive aldeles umulig som Forhandlingsfaktor, da kan D. L. og L. F. kun betragtes som en Forening, hvis Generalforsamlinger og Hovedbestyrelsesmøder er festlige Sammenkomster; men paa en saadan Karrikatur af en Fagorganisation vil der næppe findes Mænd til at ofre baade Tid og Arbejde.

Til Slut kun dette: Indsenderen er vistnok noget for højt til Vejrs, naar han mener, at den Organisation, der nu kan lignes ved en Kongeborg, kun vil være en Tomt, naar 99 Medlemmer udtræder. Det kan man kalde Selvfølelse, navnlig naar man betænker, at over en Fjerdedel af disse allerede har krænket Kammeratskabet og Sammenholdet ved at forsøge at fylde Muleposen paa egen Haand.

Red.

Misvisende Signal.

Som det vil erindres (se Lokomotivtidende Nr. 15, 1902), misviste i sin Tid Signalet paa den vestlige Semafor paa Vejen Station, saaledes at der vistes Gennemkørsel til Trods for, at der rangeredes i Togvejen med en Godsvogn. Ved Sagens Undersøgelse skal det efter Forlydende være konstateret, at Aarsagen (mærkværdigt nok blev Lokomotivførerens Paastand om Misvisningen ikke draget i Tvivl) til Misvisningen var, at en Malerdreng, der havde arbejdet paa Semaforen, havde taget i Vingen, hvorved Misvisningen var fremkommen!? Malerdrengen fik et Par Lussinger, og dermed betragtedes de Vejen Signaler som sikre og retsdyldigt Grundlag for Lokomotivpersonalets Ret til at bevæge sig med det dem betroede Tog paa Stationens Ene-mærker.

Da en Lokomotivfører under 5. ds. er sigtet for at være kørt ind for Stop fra Vejen Stations østlige Side, er det et Spørgsmaal, om det paa denne Aarstid vil være let at finde en Malerdreng til at bøde for Stationsbestyrerens Malconduite.

Vi skal — for ikke at foregribe Undersøgelsernes Gang — paa nærvæ-

rende Tidspunkt undlade at komme nærmere ind paa Omtale af Sagen, men paa det mest indtrængende opfordre Lokotivpersonalet til ufravigelig at indberette, naar et misvisende Signal observeres, hvad enten det har Betydning for den Paagældende eller ikke, thi som man ser: inden man aner noget, foreligger der en Sigtelse mod en Kammerat, der ryster dennes Stilling i sin Grundvold, og hvem ved, til hvem Turen næste Gang kommer. Den sædvanlige Undskyldning, at Administrationen eller vore Foresatte intet Hensyn tager til de stadige Indberetninger, giver ikke Lokomotivpersonalet Ret til at være ligegyldige Beskuere af Forhold, der kan blive til en Grav for dem selv og andre. Vi har jo nu, takket være Organisationens Anerkendelse som Forhandlingsfaktor, et udmærket Middel til at blive hørt selv paa høje Steder, og ethvert Medlem af Organisationen behøver kun, hvor en Indberetning ikke tages til Følge, at overgive Sagen gennem sin Afdeling til D. L. og L. F.s Hovedbestyrelse.

Meddelelse

fra

Fællesudvalget.

Under 3. ds. har Organisationen erholdt følgende Skrivelse fra Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg:

Som Svar paa den af Fællesudvalget under 20. f. M. til Generaldirektoratet fremsendte Anmeldelse af Fællesudvalgets Oprettelse, i hvilken udtaltes Haab om, at Gdir. vil træde i Forhandling med Fællesudvalget i Sager, hvor dette af Organisationerne er bemyndiget til at forhandle, har Fællesudvalgsts Formand under 30. f. M. modtaget følgende Skrivelse fra Gdir.:

»I Anledning af Jernbaneorganisationernes Fællesudvalgs Skrivelse af 20. ds. skal man meddele, at man vil kunne træde i Forhandling med Udvalget i de Sager, i hvilke det har erholdt Bemyndigelse af de af det repræsenterede Foreninger til med bindende Virkning at optræde paa deres Vegne.

A m b t.

Stahlschmidt.

Hvilket herved meddeles.

P. F. V.:

P. D. Pedersen.

Til
Dansk Lokomotivfører- og
Lokomotivfyrbøderforening.

Som man vil se, har Administrationen velvilligst anerkendt Fællesudvalget som Forhandlingsfaktor. Dette vil sikkert faa

den allerstørste Betydning for Jernbane-personalets Tilslutning til de sammen-sluttede Organisationer. Man maa derfor hilse denne Anerkendelse med Glæde og Tak for Administrationens aabne Blik for, at der ved Forhandling med Fælles-udvalget, der repræsenterer stor Sag-kundskab, kan opnaas Resultater til Fremme af Samarbejdet mellem Admini-stration og Personale.

Meddelelser fra Afdelingerne.

Aarhus Afdeling.

Mødet i Aarhus Afdeling den 21de November 1903.

Formanden for Afdelingen, Hr. Bailey, bød Velkommen og takkede for den store Tilslutning. Specielt takkede Hr. Bailey d'Hrr. Christensen og Mauritzen for, at de velvilligst havde imødekommet Afdelingens Ønske om at komme til Stede, og gav derpaa Ordet til Hr. Mauritzen.

I et særdeles fængslende og belærende Foredrag gennemgik Hr. Mauritzen den sidste Tids mest brændende Spørgsmaal indenfor Etaten, og blandt disse nævnte Taleren som de vigtigste Sygekassesagen og Fripassspørgsmaalet.

Efter at have omtalt Jernbane-Orga-nisationernes Sammenslutning og den store Betydning, denne har og vil faa i Fremtiden, gik Taleren over til at om-tale Fripassagen, som den i Øjeblikket forelaa. Med Talstørrelser, citerede efter forskellige Kilder, som det dog her vilde blive for vidtløftigt at referere, paaviste Hr. Mauritzen det berettigede i, at der søgtes en Indskrænkning i Fribefordrin-gen, og omtalte i Forbindelse dermed, at man maatte være varsom med at øve en for haard Kritik overfor General-direktøren, vel huskende paa, at det var Jernbane-Kommissionen, som havde stillet Forslag om Indskrænkning. For-øvrigt saa Taleren lyst paa Tingene og an-befalede ærede Medlemmer at gøre ligesaa.

Derefter gik Hr. Mauritzen over til at omtale Sygekassesagen, og man kunde høre af Udtalelserne, at dette var en Sag, som Taleren særlig følte Interesse for. Paa en for Tilhørerne letfattelig Maade, med en Sagkundskab, som var ganske forbløffende, udviklede Taleren Sygekassernes Historie lige fra de blev startede og til vore Dage. Naar der her tales om Sygekasser, er det selvfølgelig kun de to under Statsbanedriften sor-terende, nemlig den sjællandsk-falsterske og den jydk-fynske. Af disse to Kasser klarede den sjællandsk-falsterske sig for-holdsvis godt, hvorimod den jydk-fynske mindre godt, hvorfor det ogsaa, trods ihærdige Anstrængelser fra Kontorchef Stahlschmidts Side, stadig havde nædt Mod-

stand hos Styrelsen for den sjællandsk-falsterske Sygekasse, naar der har været ført Forhandlinger om en Sammenslut-ning. Der er, oplyste Taleren, til Jern-bane-Kommissionen stillet Forslag om en Omændring af Sygekasseforholdene, og disse gik ud paa, at hele Styrelsen af Sygekassen blev lagt i Generaldirekto-rats Hænder. Dette foranledigede Fælles-udvalget til at tage sig af Sagen, og paa et Møde indenfor dette blev der behand-let og vedtaget et Lovudkast, som blev tilstillet Ministeren for off. Arbejder. Hvorledes denne vil stille sig til dette, er jo ikke godt at sige, men vi nærer dog Haab om, at der vil blive taget Hensyn til vore Ønsker.

Formanden for vor Organisation, der derefter fik Ordet, udtalte sig omtrent saaledes:

Idet jeg takker for Indbydelsen til dette Møde, glæder det mig meget at se, at saamange Medlemmer er komne til Stede. Taleren paaviste derpaa, hvor nødvendigt det var at holde sammen, naar man vilde have noget gennemført. Naar man er mange og godt organiseret, saa kan vi anderledes optræde med Vægt, end naar vi staar splittede, og beklage-ligt er det, at der endnu findes dem, som ikke vil støtte deres egen Organi-sation. Hr. Christensen omtalte de Re-sultater, der igennem Organisationen var opnaaet, blandt andre Lønningsloven, som næppe var bleven gennemført i den Skikkelse, den fik, hvis ikke Hovedbesty-relsen havde taget kraftigt fat. Taleren vilde paa det indstændigste anmode Medlemmerne om at skænke Foreningen lidt mere Interesse, og hvis d'Hrr. Med-lemmer finder, at Bestyrelsen falder i Søvn, saa skub til den og forman den til at holde ud. Derefter omtalte Hr. Christensen Foreningens Tilbliven. Hr. Rosen tog Ideen fra Sverrig og dannede vor nuværende Organisation og lagde et stort og godt Arbejde til Grundlag, men desværre trak Hr. Rosen sig tilbage, og den udmærkede Kasserer Hr. Scheffler døde. Hr. Pagh Rasmussen tog fat med ærlig Vilje, men overvurderede sig selv. Da Taleren tog fat, blev der nedsat et Udvalg, som lavede de nuværende Love. Han omtalte, at det var et Gode, at For-eningen blev delt i Afdelinger.

Taleren sluttede sit helt igennem udmærkede Foredrag med endnu en Gang at paalægge Medlemmerne trofast at holde sammen; han vilde haabe, at de Kolleger, der stod udenfor, maatte føle det som en Skam, at de ikke var i vor Organisation.

F. Nielsen kunde ikke forstaa, at der ikke var mere Interesse for Foreningen, end der er, naar man ser hen til det store Arbejde, der er og stadig bliver udført af Hovedbestyrelsen. Taleren

takkede med nogle hjertelige Ord d'Hrr. Foredragsholdere.

Petersen 197 rette deen Forespørgsel til Hr. Mauritzen angaaende Sygekassen, som denne besvarede.

V. P. Hansen omtalte et Forslag, som var fremkommet fra Esbjerg Afdeling.

Hr. Christensen oplyste Hr. Hansen om, at Forslaget alt var indsendt til Hovedbestyrelsen, og at det var en af de første Sager, der vilde komme for ved næste Hovedbestyrelsesmøde.

V. Hansen udtalte sin Glæde over den Energi, som Medlemmerne af Fælles-udvalget havde udvist.

Petersen fremkom med nogle temme-lig skarpe Angreb paa Eksamensvæsenet, hvilke Angreb blev tilbageviste af Hr. Mauritzen.

Derefter gav Hr. Bailey Ordet til Formanden for det Udvalg, der blev nedsat ved sidste Generalforsamling til at behandle Kørselsfordelingsforslaget. Hr. Augustesen ønskede at høre For-mandens Mening angaaende denne Sag. Formanden, Hr. C., udtalte sig imod Forslaget og pointerede flere Punkter, som vilde vække Misstemning blandt Medlemmerne.

Hr. Mauritzen vilde ikke udtale sig om Forslaget, men bad Medlemmerne tage fornødent Hensyn til alle Sider.

Efter at flere Talere havde haft Ordet for at tilkendegive deres Mening om denne Sag, blev Klokkeren saa mange, at d'Hrr. Christensen og Mauritzen maatte forlade Mødet, da de skulde med Toget sydpaa.

Formanden udtalte sin bedste Tak for de indholdsrige Foredrag, som d'Hrr. havde holdt, hvortil Medlemmerne slut-tede sig ved at rejse sig.

Derefter udspandt der sig en livlig Diskussion, om der skulde være Juletræ i Foreningen i Aar eller ikke. Det blev forkastet med 10 St. mod 8.*)

Formanden sluttede Mødet med en Tak for den store Tilslutning, der havde været. Kun havde han gerne set nogle af de udenfor Foreningen værende Kol-leger, da det jo nærmest var for disse, at Mødet var arrangeret.

H. Christiansen,
Sekretær.

Frederikshavn Afdeling.

Frederikshavn Afdelings Møde den 25de November.

Dagsorden for Mødet:

Punkt 1. Valg af 2 Revisorer i Stedet for d'Hrr. Lokf. Mogensen og Fyrb. Frantsen.

*) Da det er en Generalforsamlingsbeslutning, at der skal være Juletræ, er den ovenfor nævnte Afstemning uden Betydning.

Punkt 2. Hvorledes stiller Afdelingen sig til en Udmeldelse af Privatbanernes Lokomotivpersonale?

Formanden, Hr. Lokf. H. Jørgensen, aabnede Mødet og bød Medlemmerne velkommen. Han bad derefter Medlemmerne vælge en Dirigent, og som saadan valgtes Lokf. S. Andersen.

Punkt 1. Til Revisorer i Stedet for de to ovenanførte afgaaede valgtes Hr. Lokf. England (N. f. P.) samt Fyrb. Nr. 178 Nielsen.

Punkt 2. Formanden, Lokf. Jørgensen, udtalte som sin personlige Mening og Syn paa den foreliggende Sag, at han ikke tillagde den af Ministeriet for offentlige Arbejder givne Anerkendelse af Foreningen nogen væsentlig Betydning i dens foreliggende Form, men pointerede stærkt at fastholde Foreningen i den Form og indenfor den Ramme, som den en Gang er stiftet. Et Tab af saa mange Medlemmer, som Adskillelsen fra Privatbanernes Lokomotivpersonale vil medføre, mente han vilde svække Foreningen for meget baade i den ene og den anden Retning; det kunde, som Sagerne stiller sig, se ud til, at Hovedbestyrelsen efter det store Arbejde, som er lagt for at fremme Statsbanepersonalets Interesser, var bleven træt og ikke turde gaa i Gang med de private Jernbaners. Han vilde fuldstændig tilbagevise et saadant Forslag; det vilde være at kaste en Handske til Privatbanernes Lokomotivpersonale, som maa tages fornærmeligt op.

Fyrb. Mauritzen holdt bestemt paa, at vi i Fremtiden som til Dato skulde staa sluttet sammen uden Hensyn til, om det var Stats- eller Privatbanedrift. Da Foreningen stiftedes, blev der høfligt forespurgt om Tilladelse, som da blev billigt. Taleren kunde ikke nu efter saa lang Tids Samarbejde være med til en Adskillelse, som savnede enhver Grund.

Fyrb. Rasmussen var meget imod en Adskillelse og vilde ikke gaa med til en saadan. Med Hensyn til Anerkendelsen troede han ikke, vi kunde have nogen stor Fordel, saa meget mere, som det saa ud til, at denne Anerkendelse vilde splitte Foreningen ad.

De efterfølgende Udtalelser af Lokf. S. Andersen, Fyrb. Flink m. fl. gik i samme Retning, altsaa en Protest imod Adskillelsen, samt som det synes efter Lokomotivtidendes Nr. 22, det ukorrekte i Hovedbestyrelsens Handlemaade i allerede paa nærværende Tidspunkt at betragte Privatbanernes Lokomotivpersonale som udelukket af Foreningen. Den givne Anerkendelse var i dette Tilfælde købt for dyrt.

Mødet vedtog enstemmigt følgende Resolution:

De her paa Mødet tilstedeværende Medlemmer af Fh. Afd. udtaler sin Misbilligelse af Hovedbestyrelsens Arbejde med Hensyn til Vedtagelsen paa Hovedbestyrelsesmødet den 9. November 1903 af Punkt 4 og Punkt 5 (Eventuelt) 1. Sag. Da det jo efter det foreliggende Referat samt efter Udsendelsen af Stemmesedlerne til Privatbanernes Personale angaaende Delingen af Hovedkassens Midler fremgaar, at den ærede Hovedbestyrelse allerede betragter ovenanførte Personale som ekskluderet af D. L. og L. F. og handler som saadan. Det turde jo maaske være et Spørgsmaal, om $\frac{2}{3}$ af samtlige Medlemmer indenfor Foreningen billiger denne Adskillelse. Vi har, hvad der er Kotume ogsaa ved andre Organisationer, selv trukket Grænselinjerne for vor Forening, og kun det samlede Medlemsantal (efter vore Love) formaar at slette eller omforandre disse Linjer.

Personalialia.

5.—12.—1903.

Lokomotivfører Nr. 335 S. U. R. Lundbye, Esbjerg, afskediget.

Forflyttede er:

1.—12.—1903.

Lokomotivfører Nr. 1 C. A. Pedersen, Nyborg, til København H.

Lokomotivfører Nr. 254 I. G. Johansen, København H, til Nyborg.

15.—12.—1903.

Fyrbøder Nr. 32 P. C. Jensen, Masned-sund, til Vamdrup.

Fyrbøder Nr. 480 N. P. Pedersen, Vamdrup, til Masned-sund.

Navneforandring.

Fyrbøder Nr. 349 N. C. A. Pedersen, København G, hedder fremtidig N. C. Angkjær.

Meddelelse til Afdelingsbestyrelserne.

Da Medlemsfortegnelsen nu er udsendt til alle Afdelinger, bringes det i Erindring, at denne fremtidig skal holdes a jour gennem Lokomotivtidende; det vil derfor være nødvendigt, at Meddelelse om alle Forandringer omgaaende tilstilles Sekretær.

FORSKELLIGE MEDDELELSER.

Danske Jernbanefunktionærers Livsforsikrings- samt Laane- og Understøttelsesforening afholdt sin aarlige Generalforsamling paa Nyt Landmandshotel i København den 24. November. Foreningen havde i det forløbne Aar tegnet Forsikringer til et Beløb af 227,000 Kr. Der var i Aarets Løb indkommet Begæring om Laan fra 66 Medlemmer til et samlet Beløb af 4,124 Kr. 32 Medlemmer havde faaet Laan, ialt 1,210 Kr. 2 Medlemmer var bleven ydet Hjælp som Gave med ialt 95 Kr. Foreningens

Formue var i Aarets Løb gaaet ned fra 1,150 Kr. til 815 Kr.

Rettelser til Medlemsfortegnelsen.

Esbjerg Afdeling.

Lokf. Nr. 236 F. Jensen er fejlagtig ikke opført i Fortegnelsen.

Aalborg Afdeling.

Lokfrb. Nr. 79 Nielsen er fejlagtig ikke opført i Fortegnelsen.

København H Afdeling.

Lokfrb. Nr. 439 Hacke er slettet for Restance.

Lokfrb. Nr. 211 P. J. Andersen er atter indmeldt.

Helsingør Afdeling.

Lokfrb. Nr. 135 Møller er slettet for Restance.

Nødbremsning for en Dieflaske.

(Efter L. og M. T.)

Det hænder ikke hver Dag, at Nødbremsen paa et Tog anvendes, fordi en Passager har glemt en Dieflaske, og at Toget af den Aarsag holder paa fri Bane. Dette hændte imidlertid, beretter Køl. Zeitung for nogle Dage siden, og Historien gør nu sin Runde i Distriktet Stoltzenau.

En Kone fra Landet kom med sit endnu ikke 1 Aar gamle Barn til Bane-gaarden i U. for derfra at tage med Toget til M. for at hilse paa sin Farbror og vise ham den Lille. Med Indholdet af en medbragt Dieflaske stillede hun den lille Rejsendes meget glubske Tørst og havde til Reserve stillet en anden, men fyldt Flaske paa Bordet ved Siden af sig i Ventesalen. Saasnaart der blev ringet ud, steg den lykkelige Moder rask ind i en Kupe, og Toget satte sig i Bevægelse. Det havde dog ikke kørt ret langt, før et Træk i Nødbremsen fik det til at standse. Den forskrækkede Togfører, der frygtede en Ulykke, skyndte sig at inspicere Kupeerne og spurgte den unge Moder, om hun havde benyttet Nødbremsen. Hun bejaede Spørgsmaalet. Men hvorfor? er der passeret noget? Ak, kære Herre, jeg har glemt den anden Flaske til min Lille paa Bordet i Ventesalen, og jeg maa have den med; hold et lille Øjeblik, saa skal jeg hente den. Da den forbløffede Togfører søgte at gøre det begribeligt for Konen, at man kun anvendte Nødbremsen i Tilfælde af den højeste Fare for et Menneskeliv, indvendte den unge Moder: »Naa, er min Lille da ikke noget Menneske, og er der ikke Fare for Livet, naar den ingen Mælk kan faa!« Efter et Øjeblik's Forhandling saa man den joviale Togfører i raskeste Tempo skynde sig til Stationen, hente Mælkeflasken og lige saa raskt tilbage igen. Toget peb, Sagen var i Orden, og man rullede videre for at møde den herlige Onkel i M.

At stille større Fordringer til en Togfører gaar vel næppe an. Og saa klager endda de Rejsende over den tyske Togbetjenings Uføhlighed.

Trykt i

Fredericia Dagblads Bogtrykkeri

i Fredericia.